

Die wetenschap wordt daaglijks hechter
en droever wordt steeds het refrein,
want alles klinkt nog tweemaal echter
omdat ze zoo verlaten zijn.

Die in de hemel woont zal lachen
en spotten om hun ijdel spel.
Slechts wie de nacht prijst om de dagen,
kan drinken uit Gods klare wel.

Adriaan Morriën

ZWANGERE VROUW

Vaak wil zij alleen zijn om zacht te kunnen lachen
over het wonder, dat in haar groeit.
Zij weet: de andren zullen 't niet begrijpen.
In zich voelt zij de zekerheid rijpen,
anders te zijn dan allen: een geloof
in zichzelf, dat troost schenkt, sterkt, maar ook vermoeit.

Moederschap is haar scheppende eenzaamheid.
Haar bloed is fijn verdeelde ontroering.
In haar glimlach ontbloeit een bereidzaamheid.
Haar handen raken tot aan een vervoering,
alsof glas, hout en linnen levend zijn.
Zij dankt God voor de stekende pijn.

Er kan een blijde verbondenheid ontstaan
met een kromgetrokken speld, die zijn dienst nog doet.
Soms zoekt zij ontroering in een boek
en vindt die in een raam, dat zij heeft laten open staan.
Zij leeft in een zingen. Haar zekerheid tast
naar nieuwe zekerheid. Straks houdt zij 't ademend kindje vast.